

[N. Neergaard.]

har slaet de egentlige Skovdistrikter og Lystskovdistrikterne sammen, medens disse tidligere har været holdt adskilt. Her drejer det sig imidlertid om to Driftsomraader af yderst forskellig Natur. De almindelige Skovdistrikter skal ganske afgjort drives efter økonomiske Hensyn, medens der med Hensyn til Lystskovdistrikterne raader mange Hensyn af helt anden Art. Det forvirrer derfor Oversigten og forvirrer Forstaaelsen af Forholdet, naar man slaar dem sammen, naar man f. Eks. paa en Konto opfører Bindtægter, og her uden nærmere Adskillelse sammenblander saavel de almindelige Bindtægter ved Skovdriften som Leje- og Forpagtningsafgifter, der spiller saa stor en Rolle paa Lystskovenes Budget. Den højtærede Finansminister sagde, at man altid kunde faa Besked i Anmærkningerne. Det kan man imidlertid ikke her, for heller ikke i Anmærkningerne kan man se som tidligere, hvad der indkommer som Leje- og Forpagtningsafgift, specificeret i de enkelte Poster, og man kan slet ikke skille ud, hvad der falder paa Lystskovdistrikterne og hvad paa de almindelige Skovdistrikter.

Budgettet for 1930—31 kan, selv naar det tilbageføres til dets retmæssige Skikkelse, forhaabentlig give Balance, om end ikke noget større Overskud; foreløbig staaer det altsaa med et Overskud paa 10,6 Mill. Kr., og den højtærede Finansminister svægede jo ligefrem i Kontrasten, den efter hans Mening saa flatterende Kontrast, der var mellem dette Overskud og det omtrent lige saa store Underskud paa Finansloven for 1929—30. Hvad nu dette Underskud angaar, saa maa der dog først gøres opmærksom paa, at godt 4 Mill. Kr. af det fremkommer derved, at den paa dette Finansaar faldende sidste halve Aars Rente ikke er forfalden og derfor heller ikke er betalt, hvorfor den ogsaa paa Formueregnskabet kommer igen som en Indtægt af samme Størrelse, nemlig som Difference mellem vedhængende Renter af Statsgælden fra 1. April 1928 til 31. Marts 1929, altsaa ikke ved en virkelig afholdt Udgift. Imidlertid kræver jo de gældende Budgetteringsregler denne Postering, og hvad Sagen i øvrigt angaar, vilde i og for sig ingen paa Forhaand kunne vente, at en Finanslov med et budgetteret Overskud paa knap 5 Mill. Kr., saaledes som Finansloven for 1928—29 var det, — altsaa et Overskud, der selv i et Normalaar maatte antages i det væsentlige at blive slugt af Tillægsbevillingsloven, og som

slet ikke kunde taale, at et helt Aars Landmandsbankrente blev vættet over paa det —, skulde give Balance. Balance kunde kun opnaas, hvis Aarets finansielle Forhold stillede sig særlig gunstigt, og hvis Jernbanebudgettet holdt. Det saa jo i de første Maaneder af Aaret, hvor Statsbanerne havde en betydelig Fremgang i Netto-Indtægten, sammenlignet med det foregaaende Aar, langt gunstigere ud for Jernbanernes Budget, end det senere er kommet til at se ud. Og dertil kom saa den ekstraordinære Isvinter, som paavirkede baade Udgifts- og Indtægtsbudgettet ganske betydeligt.

Den Difference, der var imellem det ærede Medlem Hr. Korsgaard og mig i Foraaret, dvælede den højtærede Finansminister ogsaa ved, og den højtærede Finansminister mente, at det, at jeg mente, at Regnskabet som altid tidligere vilde stille sig ikke saa lidt gunstigere end Budgettet, kom deraf, at jeg havde glemte den Indvirkning, det naturligvis maatte øve paa dette Forhold, at Tillægsbevillingsloven blev vedtaget saa sent. Det havde jeg slet ikke glemte. Jeg havde tværtimod godt i Erindring, at i Finansaaret 1926—27, da Tillægsbevillingsloven endog blev senere vedtaget end i Aar — 4. Juni mod i Aar 1. Juni —, var der ikke desto mindre en Difference paa $4\frac{3}{4}$ Million mellem Regnskab og Budget, Finanslov og Tillægsbevillingslov, i Statskassens Favør, og deraf laa de $3\frac{1}{4}$ Million paa Udgiftssiden, som den højtærede Finansminister slet ikke rørte ved sine Ændringer til Tillægsbevillingsloven, som den forelaa fra den forrige Regering. Men det afgørende er jo ikke et enkelt Aars ganske exceptionelle Forhold, det afgørende Spørgsmaal er, om den finansielle Tilrettelægning, som den tidligere Regering foretog med sine Udgiftsreduktioner, sine Nedsættelser af Skatter, Takster og Afgifter, normalt kan bære det ene Aar med det andet og endda rumme Udgifterne til Landmandsbanklaanets Forrentning og Amortisation. Og det mener jeg, den kan.

I Finanslovforslaget for 1929—30, hvor Sparelovenes Virkninger havde kunnet gøre sig fuldt gældende, kunde ogsaa denne Udgift rummes. Jeg husker endnu Forbavelsen over det, ligesom for øvrigt Forbavelsen over de ogsaa europæisk set enestaaende gunstige Vilkaar, hvorpaa det store Landmandsbanklaan blev opnaaet. Jeg husker denne Forbavelse, men det lader til, man fra anden Side har glemte den. Der var